

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 18C/131/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714207892
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6714207892.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci navrhovateľa: Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave, pobočka Zvolen, Š. Moyzesa 1369/52, 960 01 Zvolen, IČO: 30 807 484, proti odporcovi: F.Y.. W. Z., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom F. XX, XXX XX A., občan SR, o zaplatenie sumy 255,13 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a .**

Odporcovi sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal na tunajšom súde dňa 03. 06. 2014 návrh, ktorým žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 255,13 €. Svoj návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ na základe § 291 ods.3 písm. a/, písm. b/ Zákona č. 461/2003 Z. z. prevzal spisy na vymáhanie pohľadávok, ktoré neboli vybavené do 31. 12. 2003 a vznikli z činnosti NÚP - Okresný úrad práce Zvolen, Detva a Krupina. NÚP Zvolen ako oprávnený podal dňa 22. 05. 2003 návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému L. V.R., nar. XX. XX. XXXX u exekútora F.. W. Z. na vymoženie pohľadávky vo výške 7.686,- Sk a príslušenstvo titulom vymoženia dlžnej sumy na príspevku na poistenie v nezamestnanosti. Oprávnený dňa 11. 07. 2003 uzavrel s exekútorom zmluvu o vykonaní exekúcie pod č. Ex 924/2003, v ktorej sa exekútor zaviazal, že platbu povinného poukáže v prospech účtu oprávneného do 7 dní od jej poukázania na účet súdneho exekútora. Navrhovateľ zo spisu Ex 924/2003 zistil, že povinná zaplatila na účet F.. W. Z. sumu 298,79 €. Vymáhaná pohľadávka v celkovej výške 255,13 € však do dnešného dňa nebola poukázaná oprávnenému. Konanie súdneho exekútora je v rozpore s ustanovením § 46 Exekučného poriadku a svojím konaním sa dopustil bezdôvodného obohatenia, keď finančné prostriedky získané právnym dôvodom plnenia povinnou osobou v rámci exekúcie nevydal oprávnenému navrhovateľovi.

Súd vo veci rozhodol dňa 23. 06. 2014 platobným rozkazom tak, že návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel. Proti vydanému platobnému rozkazu podal odporca včas odpor, v ktorom vzniesol námietku premlčania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie na pojednávaní dňa 17. 03. 2015 a to výsluchom odporcu, oboznámením listinných dokladov. Pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti odporcu, ktorý svoju neúčast' písomne ospravedlnil a súhlasil, aby súd vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti. V písomnom vyjadrení zároveň vzniesol námietku premlčania a námietku svojej pasívnej legitímácie, pretože si navrhovateľ voči nemu uplatňuje právo ako voči fyzickej osobe, pričom odporca je stále súdnym exekútorom a preto nemôže niesť zodpovednosť ako občan - fyzická osoba v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Z toho dôvodu žiadal celú žalobu zamietnuť.

Na pojednávaní navrhovateľ zotrval na podanej žalobe a uviedol, že vymáhané pohľadávky od bývalého oprávneného Národný úrad práce Zvolen, prevzal navrhovateľ v roku 2004. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dňa 22. 05. 2003 proti povinnej L. V.j na podklade exekučného titulu a to na sumu 7.686,-- Sk, t. j. 255,13 €. V roku 2014 pri inventarizácii pohľadávok bolo zistené, že exekútor doposiaľ navrhovateľovi na vymáhanej sume neuhradil žiadnu čiastku. Na základe e-mailovej správy nástupcu odporcu ako exekútora X.. V. bolo zistené, že odporca vymohol od povinnej osoby nárok uplatňovaný oprávneným, avšak tento oprávnenému nezaplatil. Preto sa navrhovateľ obrátil so svojím nárokom na súd a žiada, aby súd odporcu zaviazal zaplatiť mu vymoženú čiastku 255,13 € titulom bezdôvodného obohatenia. K námietku premlčania sa navrhovateľ nevyjadril s poukazom, že je potrebné zistiť, kedy konkrétne došlo k zaplateniu vymáhanej čiastky povinnou exekútorovi.

Na podklade obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. Ex 924/2003 súdneho exekútora F.. W. Z., bolo zistené, že dňa 22. 05. 2003 bol podaný návrh na exekúciu o sumu 7.686,-- Sk s príslušenstvom a to oprávneným Národný úrad práce Bratislava proti povinnému, podnikateľka L. V. - W., s miestom podnikania C., J. X. X. Návrh bol podaný na podklade exekučných titulov a to rozhodnutia NÚP - Okresný úrad práce vo Zvolene, ktorými bolo uložené povinnej uhradiť príspevky na poistenie v nezamestnanosti a do garančného fondu, ktoré povinnosti si povinná nesplnila. Dňom 02. 06. 2003 požiadal súdny exekútor Okresný súd Zvolen o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré mu bolo vydané dňa 03. 06. 2003. Dňa 11. 07. 2003 uzavrel oprávnený so súdnym exekútorom Zmluvu o vykonaní exekúcie, predmetom ktorej bolo vykonanie exekúcie na podklade predložených exekučných titulov. V čl. 2 zmluvy bolo dojednané, že oprávnený považuje službu za poskytnutú v deň doručenia poslednej úhrady jeho pohľadávky s príslušenstvom a rovnako súhlasil, aby splátky od povinného boli poukazované na účet súdneho exekútora. Súdny exekútor sa zaviazal poukázať platbu povinného v prospech účtu oprávneného do 7 dní od jej poukázania na účet súdneho exekútora. Ku dňu 11. 07. 2003 bol vyčíslený nárok oprávneného vo výške 7.686,-- Sk a odmena súdneho exekútora spolu s DPH vo výške 1.755,60 Sk, čo spolu činí 9.441,60 Sk. Podľa interného prehľadu exekútora o plnení zo strany povinnej bolo zistené, že táto postupnými platbami na základe príjmových pokladničných dokladov v období od 03. 10. 2003 do 11. 09. 2006 uhradila spolu celkovú čiastku 9.000,-- Sk.

Podľa e-mailovej správy zaslanej navrhovateľovi Exekučným úradom X.. X. V. - nástupcu po súdnom exekútorovi F.. W. Z. na exekúcii e. Ex 924/2003 bolo vymožené exekútorom Z. 298,79 € (9.000,-- Sk), zostatok pre oprávneného je nulový.

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 18C 135/2014 súd zistil zo správy Slovenskej komory súdnych exekútorov zo dňa 18. 02. 2015, že súdny exekútor F.. W. Z. je vedený v zozname súdnych exekútorov. Podľa oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 09. 03. 2015 bolo oznámené, že rozhodnutím Ministra spravodlivosti SR zo dňa 21. 06. 2009 došlo k pozastaveniu výkonu funkcie exekútora F.. W. Z., súdneho exekútora so sídlom exekútorského úradu C., A. Č.. X.

Na základe námietky odporcu o jeho pasívnej legitímácii, súd v prvom rade posudzoval dôvodnosť tejto námietky. Navrhovateľka uplatňovala svoj nárok titulom bezdôvodného obohatenia s poukazom na výkon súdneho exekútora v rámci exekučného konania, ako aj s poukazom na uzavretú zmluvu o výkone exekúcie s odporcom. Odporca v tomto konaní bol navrhovateľom označený ako fyzická osoba. Je však zrejmé, že odporca vykonával funkciu súdneho exekútora pri vymáhaní pohľadávky navrhovateľa ako oprávneného. Na základe zistenia súdu je nepochybné, že v čase rozhodovania v tejto veci odporca naďalej je vedený ako súdny exekútor, hoci má pozastavenú činnosť exekútora rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR. Navrhovateľka svoj nárok považovala za občiansko-právny vzťah, v rámci ktorého odporca zodpovedá za bezdôvodné obohatenie, ktoré na jej úkor získal.

V kontexte tohto právneho hodnotenia súd konštatuje, že Najvyšší súd SR sa vo viacerých svojich rozhodnutiach venoval problematike výkladu vzťahu medzi exekútorom a účastníkmi exekučného konania, ktorý bol vyjadrený okrem iného aj v rozhodnutiach - uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 199/2009 zo dňa 18. 02. 2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6M Cdo 4/2011 zo dňa 08. 08. 2012. Súd cituje právne zhodnotenie uvedené v predmetných rozhodnutiach nasledovne.

Občianskoprávnymi vzťahmi sú majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony (viď § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tieto vzťahy

sú upravené normami súkromného práva a sú založené na princípoch právnej rovnosti ich subjektov; práva a povinnosti, ktoré sú obsahom právnych vzťahov tejto povahy, vznikajú na základe prejavov vôle vyplývajúcich z princípu autonómie vôle ich subjektov. Vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom právnom postavení ich účastníkov a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti, sú verejnoprávne.

Pre vyriešenie otázky, či ten - ktorý právny vzťah je súkromnoprávny alebo verejnoprávny, je nevyhnutné predovšetkým zistiť, z ktorého právneho vzťahu sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok (predmet súdneho konania). Tento vzťah treba následne analyzovať a správne právne posúdiť. Za účelom zabezpečenia podkladov, nevyhnutných pre tento postup, ukladá zákon žalobcovi povinnosť uviesť vždy už v žalobe rozhodujúce skutočnosti (§ 79 ods.1 O.s.p.), ktoré majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov, významných nielen pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. právomoci, príslušnosti, spôsobilosti byť účastníkom konania), ale aj pre posúdenie veci samej. Žalobca je povinný svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a odôvodniť. Je totiž vždy vecou súdu, aby podal jeho právnu kvalifikáciu. Ak ho ale predsa len v žalobe právne vyhodnotí, súd tým nie je viazaný.

Exekútor je v zmysle § 2 Exekučného poriadku štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len „exekučná činnosť“). Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestrane a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom (viď vyššie) vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Dovolací súd poznamenáva, že ustanovenie § 5 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 (kedy nadobudla účinnosť jeho novela daná zákonom č. 341/2005 Z.z.) výslovne uvádza, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

V danom prípade žalobkyňa svoj nárok „na vydanie bezdôvodného obohatenia“ vyvodzuje z právneho vzťahu, ktorý: 1. vznikol medzi ňou ako účastníčkou exekučného konania a súdnou exekútkou vykonávajúcou exekučnú činnosť, 2. sa netýkal niektorej z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo existencie právnickej osoby a nevyplýval zo súkromného práva. Išlo tu o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie, charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Tento právny vzťah sa vyznačoval tým, že jeden účastník vzťahu (súdny exekútor) vystupoval voči druhému (účastníkovi exekučného konania) ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený druhému subjektu jednostranne zakladať práva alebo povinnosti (v tejto súvislosti viď napr. ustanovenie § 47 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku oprávňujúce súdneho exekútora zakázať povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom podliehajúcim exekúcii, ako aj ustanovenie § 54 ods. 2 Exekučného poriadku oprávňujúce súdneho exekútora predvolať povinného a vyzvať ho na vyhlásenie o jeho majetku). Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania s týmito znakmi nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah.

Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že exekútor nesplní povinnosť uhradiť oprávnenému vymoženú pohľadávku.

Ďalej súd uvádza, že žalobca je povinný žalobou uplatnený nárok (iba) skutkovo vymedziť. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu („iura novit curia“). Pokiaľ súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností, so

zreteľom na povahu ktorých alebo spôsob opísania ktorých prichádza do úvahy možnosť podriadenia žalobou uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu, než je uvedená v žalobe, musí vec právne posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený (alebo správne uvedený) právny dôvod požadovaného plnenia.

V danom prípade - so zreteľom na to, ako a čím žalobkyňa vymedzila skutkový rámec, z ktorého vyvodzovala jej nárok na zaplatenie požadovanej sumy je potrebné vyriešiť otázku, či žalobou uplatnený nárok vyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi konania v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor v prípade, že osobitný zákon neustanovuje inak, zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (ďalej len EP), ak osobitný zákon 3j) neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

Súd skúmal, či iný osobitný zákon ustanovuje zodpovednosť za konanie exekútora. Citované ust. odkazuje priamo na zák.č.514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Podľa § 1 zák.č.514/2003 Z. z. tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 2 zák.č.514/2003 Z. z. na účely tohto zákona

a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,

b) orgán verejnej moci je

1. štátny orgán,

2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 zák.č.514/2003 Z. z. ods.1) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zák.č.514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 zák.č.514/2003 Z. z. ods. 1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa ods. 4) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Súd konštatuje, že pokiaľ súdny exekútor prijal plnenie od povinnej a toto plnenie nevyplatil oprávnenému, t. č. navrhovateľke, hoci na to bol povinný, jeho konanie sa posudzuje ako nečinnosť pri výkone verejnej moci a z tohto dôvodu patrí navrhovateľovi nárok na náhradu škody voči štátu, ktorý je pre tento konkrétny prípad zastúpený Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky.

Na podporu tohto záveru súdu svedčí aj súčasná právna úprava EP, kedy novelou č. 299/2013 Z. z. účinného od 1.11.2013 bolo rozšírené ust. § 36 o ods. 8 až 12, ktoré znejú:

(8) Ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia, ak odsek 9 alebo štvrtá časť tohto zákona neustanovuje inak alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Lehota na poukávanie peňažných prostriedkov nesmie byť dlhšia ako 90 dní; dohody, podľa ktorých má lehota presiahnuť 90 dní, sú neplatné. Ak exekútora zastupuje zástupca alebo ak ide o náhradníka exekútora, uplatní sa povinnosť podľa prvej vety uplynutím 14-dňovej lehoty počítanej odo dňa, keď sa zástupca alebo náhradník ujal exekútorského úradu.

(9) Lehota na poukávanie plnení podľa odseku 8 sa uplatní, ak prijaté čiastkové plnenie presiahne päť eur a pri platbách poukazovaných exekútorom oprávnenému do zahraničia 50 eur.

(12) Porušenie povinnosti exekútora podľa odseku 8 je závažným disciplinárnym previnením.

(13) Ak exekútor oprávnenému peňažné prostriedky podľa odsekov 8 a 9 nepoukáže, môže súd na návrh oprávneného a po predchádzajúcom vyjadrení exekútora uložiť exekútorovi povinnosť poukázať peňažné prostriedky oprávnenému do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Uvedené konanie exekútora zákon považuje za neplnenie povinností exekútora vyplývajúce z činností pri výkone štátom zverenej verejnej moci a preto je exekútor za neplnenie povinností disciplinárne zodpovedný, avšak voči oprávnenej osobe, ktorej vznikne škoda konaním, resp. opomenutím konania exekútorom, je zodpovedným subjektom štát.

Vzhľadom na uvedené závery súd konštatuje, že odporca, tak ako je označený v návrhu na začatie konania nie je nositeľom povinností splniť pohľadávku, ktorej sa domáha navrhovateľ v tomto konaní a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodoval súd podľa § 142 ods.1 O. s. p. V tomto konaní bol plne úspešný odporca, ktorý si v tomto konaní žiadnu náhradu neuplatnil a preto súd vyslovil, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších

predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolať proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.

1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania

3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený

4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie

5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný

6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát

8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).